

Vallilan Virus

4 / 2

God shave the Queen!

Ylitsepääsemättömien teknisten vaikeuksien vuoksi vuoden 2004 viimeinen Vallilan Virus ilmestyy vasta maaliskuussa 2005. Ylitsepääsemättömät tekniset vaikeudet sijaitsevat päätoimittajan korvien välissä. Sieltä puuttuu pari ruuvia. Olen metsästänyt niitä marraskuun loppupuolelta saakka, menestyksestä.

Joulunpyhiksi pyyhin mielestäni kaiken vastuun ja velvollisuudet. Nyt koitan tehdä parannusta, hankkia opintoviikkoja ja syödä terveellisesti. Koitan nauttia terveysjuomia. Karpalomehua ja punaviiniä (kaikenlaiset kirjoitusvirheet ja ajatuskatkot voi laittaa viimeisen piikkiin).

Ensimmäisenä konkreettisenä tekona ajattelin kokeilla asiallista pääkirjoitusta, mutta suunnitelma kuoli traagisesti omaan mahdottomuuteensa. Olen kirjoittanut asiallista tekstiä viimeksi lukiossa. Jos joku on löytänyt huvittavia aineksia pääkirjoituksestani, näkisittepä viimeisimmät tenttivastaukseni!!

Muutama päivä sitten olin juttusilla erään viestinnän opiskelijan kanssa. Päivittelimme, kuinka kaikkea kuvallista informaatiota manipuloidaan nykyään häpeämättömästi. Ja palvotaan häpeämättömästi. Mitä olisikaan skuuppi ilman kiistämättömiä graafisia todisteita? Lauantaiaamuisin töissä, kun töölö vielä nukkuu sikiunta, yksittäinen päätoimittaja perehtyy usein iltapäivä- ja juorulehdistöön. Erityisesti Aasian katastrofin uutisoinnissa minua ihmetytti runsas kuvallinen materiaali, varsinkin yksityishenkilöiden tuottama. Keskellä koko hävityksen kauhistusta, kuka pysähtyy kaivamaan kameran kassista ja näpsimään kuvia? Onko varmaa, ettei ympäriltä löydy mitään muuta tekemistä, ettei kukaan lähistöllä kaipaa apua maisemakuvauksen sijaan...

Toki ammattimaisesti tuotettu kuvamateriaali on eri asia. Vieläpä kovin mielenkiintoinen asia. Lehtimainoksia selatessa hauskinta on etsiä ihmisistä kohtia, joita on tietokoneella muokattu. Kuinka paljon Britneyn reittä on kavennettu ja mistä kaikkialta Naomin finnejä on häivytetty. Nykypäivän malleilla ei ole enää edes luomia. Lomakuvista voi häivyttää ammattilaisten avustuksella tai itse kikkailemalla häiritsevät yksityiskohdat, jopa turhat henkilöt. Pelottavan helppoa olisi muokata uutiskuviakin, ”vähän vaan dramaattisemmiksi..”. Toivottavasti näin pitkälle ei tarvitse mennä. Tai ole menty jo. Enpä ole koskaan päässyt kurkistamaan lehtitalon kuva-arkistoihin. Mieleni tekisi.

Onneksi ihmisillä on oikeaakin tekemistä, oikeita asioita pohdittavana. Joillain jopa oikeasti asiaa. TKO-älyn uusi hallitus, josta kuulette varmasti jo ensi numerossa, on aloittanut toimintansa. Minä aloitan tenttiin lukemisen historiallisesti jo viikkoa aikaisemmin ja lupaan olla jatkossa kaikin tavoin vastuullisempi ja tehokkaampi!

24.1.2005

Elina Koskipahta

SISÄLLYS

3

Pääkirjoitus: **God shave the Queen!**

6

Kasvun metodeja

9

Vuosijuhlat

14

Miks te ootte tommosii? – Erään fuksin taival TKO-älyköksi

Vallilan virus

TKO-äly Ry :n virallinen äänenkannattaja

Päätoimittaja: Elina Koskipahta

Toimitus: Arto Kulha, Matias Käkelä, Olli Lahti, Ville Lappalainen, Eeva Nevalainen, Maria Aho

Taitto: Arto Kulha

Valokuvat: Jesse Liukkonen

Painettu Julkaisupu Oy Delta

Painos: 120 kpl

Kasvun metodeja

VV selvitti kasvatustietäjiksi opiskelevien salaisuuksia

Lumihangessa haastattelupaikalle kahlaavan toimittajan näkemistä odottavat innokkaina Laura Koistinen (2. vuosikurssi), Tuomas Mäkelä (1. vuosikurssi) ja Lauri Sainio (3. vuosikurssi) soveltavan kasvatustieteen opiskelijoina. Kaikki heistä tähtäävät lastentarhanopettajiksi. Kärjivällisyys on valttia, lopulta toimittaja saadaan opastettua sisään, riisutuksi ja istumaan pöydän ääreen.

Kasvatustiedettä opiskelevat vaikuttavat erityisen käytännönläheisiltä ihmisiltä. Toki on myös tutkijaksi opiskelevia, mutta ilmeisesti alle kouluikäisten kanssa ei pärjää yksinomaan teoreettikkona. Pedagogisuuden perusajatus onkin yhdistää teoria käytäntöön jatkuvasti soveltavalla tavalla. On erilaisia ihmisiä ja erilaisia tilanteita, joiden parissa tulee toimeen pitämällä mielessä hyviksi havaittuja toimintamalleja.

Tuomas kertoo käyneensä aamukahdeksalta luistelemassa, mikä kuuluu oppimäärään. Hänen,

Lauran ja Laurin opiskelupäivät jatkuvat sitten tahoillaan esimerkiksi käsitöiden harjoittamisen, terveystieteiden, musiikin ja piirtämisen parissa. Teoriaopetustakin toki on päivän aikana. Koulutus on käytännönläheistä: tarkoitus on päästä itse tekemään vuosikursien mukaisia asioita.

Kantavana ohjenuorana on kokonaisvaltaisuus elämän eri näkökulmiin. Päiväkotikäisille halutaan tarjota mahdollisuus kokeilla kaikenlaista; peruskoulusta alkaen ehtii sitten erikoistua siihen mistä tuntee pitävänsä eniten. Ei voi välttyä ajatukselta, että elämäniloinen tunnelma vaikuttaa myös opiskelijoihinsa. Alalle hakeudutaan omasta tahdosta, ei suurena siintävän kuukausipalkan takia.

Kasvatustieteelliset opinnot eivät ole yksisuuntaisia massaluentoja. Vuorovaikutus opettajien kanssa pysyy yllä lähes jatkuvasti. Asioita harjoitellaan parinkymmenen hengen ryhmissä kokeillen, keskustellen ja omin mielipitein väittelemällä. Asioita prosessoidaan itse koko ajan.

Kasvatustyö on tulkintojen ja tutkimisen vuorovaikutusta. Havaitsemaansa on osattava soveltaa ja kaikkien edellytetään toimivan perustellusti.

Yhtenä lastentarhanopettajana toimimisen motiivina on auttaa luomaan kontakteja yhteiskuntaan ja rohkaista kehittämään itseään. Erilaisiin kulttuureihin on mahdollista mukautua; kuitenkin ei saa unohtaa omaa kulttuuriaan ja sille olennaisia ja tärkeitä asioita. Mukautuminen on myös vuorovaikutusta vaativaa ja molemminpuoleista. Tietojaan on sallittua päivittää ja kyseenalaistaakin, silti on lupa elää ihan omana itsenään. Pienten lasten ohjaaminen tapahtuu perushoidon välityksellä, esikouluikäisillä pääpaino on opettamisessa.

Turhauttaako, että osaat jo kaiken? Vetäydytkö helposti syrjään? Kasvattavia ajatuksia kuunnellessa huomaa että ei tarvitsekaan tasaapäistyä! Henkilökohtaisia kapasiteettiosoittimia voi kasvattaa harjaannuttamalla sekä sosiaalisia että älyllisiä piirteitään. Jokaisella on mahdollisuudet löytää kanavansa. Oikeus rauhaan ei merkitse velvollisuutta erakoitumiseen.

Kuvassa Lauri, Tuomas ja Laura vaanimassa nurkan takana.

Laura, Tuomas ja Lauri eivät ihan tarkasti tiedä, millaista on opiskella ja tehdä töitä IT-alalla, jossa kenties on tapana pureutua vain vähän ihmiseen ja ihmisen tietoisuuteen. Tietojenkäsittelyn menetelmät tar-

joavat kuitenkin laajan potentiaalin niin koneiden kuin ihmistenkin keskinäiseen kommunikointiin.

Eristyksissä on ikävää, mutta niin on myös joutilaan laajakaistayhteyden päässä. Sekä teknologia-alustoja että humanistista sisältöä tarvitaan, jotta jaksaa elää vanhoille päivilleen saakka. Virtuaalisesta todellisuudesta on parhaimmillaan suuri apu järjestää oikean todellisuuden asiat paremmin. Kasvatustieteilijät eivät nähtävästi pelkää suoria ja välittömiä keskusteluja eivätkä uusiin tilaisuuksiin tarttumisia, tapahtuivatpa ne sitten kasvotusten tai maapallon halkaisijan etäisyydellä sähkötellen.

Helsingin yliopistossa lastentarhanopettajiksi opiskelevien ainejärjestössä EBE ry:ssä liikkuu ja vaikuttaa monenlaisia opiskelijapersoonallisuuksia. Kuten meilläkin, fuksit pääsevät mukaan kuviin tuutoriensa opastamina.

Tuoreessa vuoden 2005 toimintasuunnitelmassa korostuu toiminnan monipuolisuus. Elokuvakäynnit, kulttuuri, kahvitukset, illalliset ja muut bileet takaavat monipuolisuuden ja näkyvyyden tapahtumakalenterissa. Keskeisiä arvoja ovat läsnäolevuus, tietoisuus ja vuorovaikutus. Vanhempikin opiskelija

on tervetullut bileisiin etsimään kaipaamiaan uusia ystävyksiä vuorovaikutustaitojaan soveltaen, hetkessä eläen.

Lauantaina 11.12. tapahtuu se, mitä on jo kauan odotettu: TKO-älyn ja ebeläisten joukot kohtaavat toisensa pikkujoulubileissä. Luvassa on yhteisleikkejä ja muuta iloista ohjelmaa, eikä kenenkään tarvitse juoda enempää kuin tahtoo. Pelleillä saa luvan kanssa myös järjissään. Paljastettakoon jo, että yhteistyötä ja verkostumista on tarkoitus jatkaa joulunpyhien jälkeenkin. Uusia mahdollisuuksia haetaan.

Olli Lahti

Vuosijuhlat

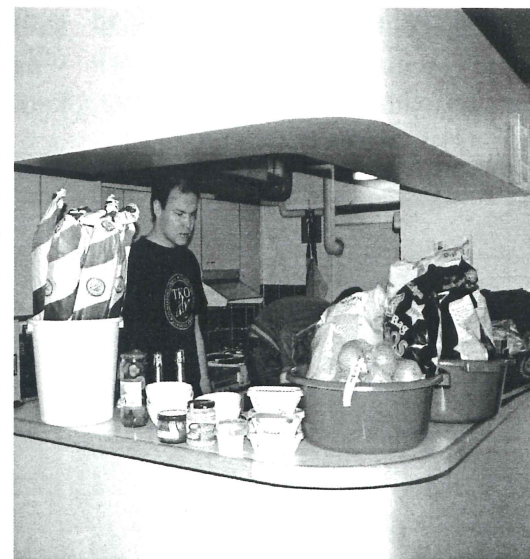
Miten katastrofi vältetään ja kuinka kaikki saadaan näyttämään hyvältä

Kuka muistaa sen vanhan herran, joka UKK-altaalla käytyään tuli takaisin hevosen kera? Kuka muistaa toisen herran, joka rauhallisesti kävi nukkumaan saunan lauteille? Entäs se teekkari, joka saatiin toistuvista yrityksistä huolimatta sammumaan vasta juhlien jälkeisenä iltapäivänä? Kuka muistaa ne kaikki laulavat pupukorvaiset juhlavieraat, jotka kovin yrittivät aiheuttaa pahennusta ravintolassa?

Vuosijuhlien järjestäminen on seikkailu, jota ei voi syvämerkityksellisesti ymmärtää, ellei itse ole ollut kokemassa sen aiheuttamia tunteita, tuskaa sekä riemunhetkiä, joita sen parissa puuhatessa syntyy. Yritän kuitenkin tässä kertoa vuoden varrella sattuneista tapahtumista sekä tuntemuksista, jotta tulevaisuudenkin vuosijuhlamestareilla olisi jotain, johon tukeutua. Kertomukseni

ei suinkaan ole täydellinen, eikä se kuvaa asioita tarkasti, mutta toivon, että se antaa lukijalle osviittaa siitä, mitä tapahtumaan liittyi.

Lähtölaukaus vuoden 2004 vuosijuhlille annettiin kähmintäsaunassa marraskuussa 2003. Muutaman oluen jälkeen tuntui sopivalta ajatukselta järjestää TKO-älyn vuosijuhlat, osallistujamäärältään yhdet järjestömme suurimmista yksittäisistä tapahtumista koko vuoden aikana. Onneksi sain tiimiini kuitenkin ahkerat apulaiset: Jessen, Elisan sekä Sampon. Yhdessä tulimme taistelemaan tuulimyllyjä vastaan ja luomaan

muistorikkaat juhlat TKO-älyn 100002 syntymäpäivän kunniaksi. Apua ja ennen kaikkea kokemusta saimme onneksi myös entisiltä vuosijuhlamestareilta, Mikolta ja Nikiltä.

Ensimmäinen toimenpide vuodenvaihteen jälkeen oli joidenkin mielestä se tärkein, eli jatkopaikan varmistaminen. Möykkä, jatkopaikkamme, oli lopulta se, joka ratkaisi juhlapäivän. Tila oli varattu sinä päivänä, jolle juhla oli alun perin suunniteltu. Koska Möykkä on kuitenkin käsiohjelmankin sanojen mukaan "jo perinteeksi muodostunut", päätimme siirtää juhlapäivää hieman aikaisemmaksi. Kukaan ei halunnut luopua tuon idyllisen, persoonallisen ja intiimin (lue: pimeään kellaritilan, jonne kulkevaa reittiä reunustaa roskalaatikot) tilan tarjoamista eduista: lyhyestä

matkasta UKK:lle, riittävästä tiloista juomille sekä ennen kaikkea maanmainiosta saunasta.

Kun jatkopaikka oli varattu, alkoi tiimi toimia täydellä tehollaan. Kukin jäsen sai ehdottaa ravintoloita, jotka vaikuttivat kiinnostavilta ja soveltuvilta juhliemme pitopaikaksi. Ei kestänyt kauan, kun jokainen oli löytänyt omat mieltymyksensä täyttävät ravintolat. Yhteydenottokierros lähti käyntiin. Pitkin kevättä saimme ravintoloilta vastauksia tiedusteluihimme. Osa niistä oli pöyristyttävän hintaisia, osa varattuja, mutta seuralamme läpäisi kolme illallispaiikkaa. Kun lumet olivat sulaneet, lämpö lähenteli parhaimmillaan jo kymmentä astetta ja puihin oli puhkeamassa lehdet, kävimme katsomassa viimeiselle kierrokselle selvinneet kandidaatit. Lopulta valinta oli

tehtävä kahden ravintolan välillä. Niistä ensimmäinen, Mestaritalli, oli siisti, edullinen, hyvällä paikalla, mutta ruokalista oli hieman toista kandidaattia heikompi. Jälkimmäinen ehdokas oli Hima & Sali. Se oli positiivisella tavalla täysin erilainen verrattuna aiempiin vuosijuhlatiloihin

tai Mestaritalliin. Hima & Salin teollisuusmainen tunnelma olisi oikein järjestettynä sekä sopivine koristeineen tuonut muutoksen tuulia perinteisiin, kuitenkin pilaamatta vuosijuhlille tyypillistä arvokkuutta. Loppujen lopuksi päädyimme tiimimme keskuudessa yksimielisyyteen Mestaritallin suhteen. Sen hyvät puolet voittivat Hima & Salin meriitit.

Kesä koitti ja tiimimme siirtyi ansaitulle kesälomalleen. Kevään työpanos ei tosin ollut vielä mitään verrattuna siihen, mitä tuleman piti. Entiset vuosijuhlamestarit olivatkin kertoneet, että kiire ja stressi osuu aina väkisinkin viimeiselle muutamalle viikolle, mutta varsinaisten juhlien jälkeen kokemus tuntuu hienolta, jopa vapauttavalta. Tähän voin myös itse yhtyä, joten onnea Johannekselle tulevien ponnistelujen kanssa.

Kun syksyn alussa palasimme takaisin koulunpenkeille, alkoivat työt uudelleen. Sponsorit, bändi, ruokalistat, kutsut, jatkot, budjetti... oli kymmeniä asioita, jotka piti hoitaa. Kiireellisin asia oli löytää sponsorit. Ilman yhteistyökumppaneita juhlamme olisivat olleet harvinaisen kuivat. Samalla kun syksy vain synkkeni, samalla synkkeni myös sponsoritilanne. Vain laitoksemme oli lupautunut tukemaan vuosijuhlia. Onneksi asiaan toi pian helpotusta kuitenkin TeliaSonera, saimme ensimmäisen ulkopuolisen sponsorin. Viikot vierivät, ja budjetti paisui, mutta yhteistyökumppaneita emme saaneet lisää. Oli pärjättävä entisvuosia pienemmillä tuloilla, varsinkin kun juhlien hinta haluttiin pitää yhtä edullisena, kuin ennenkin.

Pian alkoi vuosijuhlamestarin otsaa kiristää. Bändi toisensa jälkeen oli varattu juhlapäivänä, budjetti oli revetä liitoksistaan ja ilmoittautuminen oli alkamaisillaan, mutta ilmoittautumisjärjestelmää vasta koodattiin. Vihdoin ja viimein kun ilmoittautuminen saatiin käyntiin, ei kukaan tuntunut olevan kiinnostu-

nut koko asiasta. Kun ilmoittautumisajasta oli kulunut kaksi kolmasosaa, oli meillä vasta vaivaiset kolmisenkymmentä osallistujaa, vaikka arviomme liikkui kahdeksankymmenen tietämällä. Bändi varmistui onneksi mutkan

kautta muutamaa viikkoa ennen juhlapäivää erään entisen TKO-äly-aktiivin välityksellä. Tässä vaiheessa alkoi postilaatikkoni täyttyä kysymyksistä sekä virheellisiä tai puutteellisia ilmoittautumisia koskevista sähköpostiviesteistä. Kun niihin oli kaikkiin vastattu, alkoi säätäminen juhlan käsiohjelman parissa: piti löytää sponsorilogot, saada ruokalista ravintolasta, aikatauluttaa illan ohjelma ja sopia siitä kaikkien esiintyjien kanssa. Kun kaikki tuntui menevän enemmän ja vähemmän seinille, yritysvastaavamme Niki soitti kertoakseen ilouutisen. Nokia oli yllättäen lähtenyt reilua viikkoa ennen juhlia sponsorioimaan niitä. Myös ilmoittautuminen kiihtyi deadlineen lähestyessä. Viimeisen kahden päivän aikana ilmoittautujamäärä liki kaksinkertaistui. Kuten arvata saattaa, myös ilmoittautumisjärjestelmän sulkeuduttua oli vielä tukku myöhäisiä halukkaita.

Juhlia edeltävänä päivänä tiimimme kokoontui hyvissä ajoin Gurulaan odottelemaan autokyytiä. Oli tarkoitus lähteä tukkuun. Muutamista kummelluksista ja krappalaunista huolimatta pääsimme liikkeelle. Ostoslista oli pitkä: ruokaa sekä eritoten juomia. Näky oli verraten hauska: Jesse kantaa muovipussissa viiden kilon lihasäkkiä, Sampo puskee 20 olutkorilla lastattuja kärryjä ja minulla on käsissäni neljä ja puoli kiloa nachoja sekä usean litran tonkat dippikastikkeita. Kun kaikki tarvikkeet oli ostettu, suuntasimme kohti juomien säilytyspaikkaa, sellaista, jossa ei ollut pelkoa niiden yöllisestä salaperäisestä katoamisesta. Samalla kun Jesse oli kyynärpäitä myöten jauhelihaämpärissä, Misa hoiti vielä viimeiset ostokset Alkosta. Lopulta toiminta hiljeni ja pääsin kotiin suunnittelemaan tervehdysanojani ja pyyhkimään puvultani edellisten juhlien ruoantähteet.

Juhlapäivän aamuna iskuryh-

mämme lähti kuljettamaan yöksi salaiseen piilopaikkaan kätettyjä ruokia kohti Möykkää. Kolmella autokuormallisella saimme jatko paikalle kaiken sen ruoan ja juoman, joka ravintolaillallisen jälkeen olisi vielä tarkoitus nauttia. Tämän jälkeen alkoi ruokien valmistus. Keittiömäntämme Mikko sekä Jesse paistoivat useita satoja lihapullia, tekivät salaatit, kypsensivät kasvispullat sekä pasteijat. Me muut siivosimme, järjestelimme paikkoja, asettelimme ruokia esille ja pistimme juomia kylmään. Kun kaikki työt olivat tehty, ja jatko paikka oli laitettu iltaa varten valmiiksi, oli aika käydä saunassa, pukeutua sekä lähteä kohti juhla paikkaa.

Ennen juhluvieraiden tuloa oli ravintola vielä koristeltava. Seinille asetettiin yhteistyökumppaneiden logoilla varustetut lakanat, plaseeraus viimeisteltiin ja pöydille jaettiin vastapainetut käsiohjelmat. Viimeisiä säätöjä tehtiin vielä ensimmäisten juhluvieraiden saapuessa. Pian olisi aika nauttia vuoden aikana tehdystä työstä. Ja niin juhlat alkoivat...

...ja lopulta myös päättyivät. Ikävä kyllä kaikki hauska loppuu aikanaan. Tämä oli lyhyt tarina siitä, millaista on järjestää liki sadan hengen tapahtuma. Onnekseni minulla oli käytössä lukuisien vapaaehtoisten kaarti, jotka auttoivat aina tarvittaessa. Suuri kiitos kuuluu siis Elisalle, Sampolle, Jesselle, Misalle, Eläimelle, Niki P:lle, Sebastianille, Marjalle, Mikolle ja kaikille niille, jotka olivat auttamassa juhlien järjestämisessä. Kiitos ja ensi vuonna uudestaan!

Matias Käkelä

Miks te ootte tommosii?

– Erään fuksin taival TKO-älyköksi

**Kuluneen syksyn aikana mieles-
sä on usein pyörinyt kysymys mi-
hin oikein taas olen pääni pistä-
mässä, eikä tämä kerta juuri tee
poikkeusta aikaisempiin. Mutta
kaikkeahan pitää kokeilla. Tä-
män tapauksen yhteydessä tosin
on todettava, että kaikki liha tot-
telee karttua.***

Syyskuun alussa käpistelijöiden keskuuteen saapuivat uudet fuk-
sit, joista osalla saattoi olla kun-
nianhimoisia suunnitelmia alkavaa
opiskeluelämää varten. Syksyllä
mahdollisimman paljon suoritettu-
ja kursseja, alaan liittyviä opintoja
sieltä täältä sekä valmistuminen
opinto-oppaan mallin mukaisesti
kohtuullisessa ajassa sekä paljon
muuta, joka sittemmin on osit-
tain osoittautunut ainakin omalla
kohdalla hieman yliampuvaksi
suunnitelmaksi. Mopo lähti käsis-
tä erään elokuisen päivän jälkeen,
jolloin TKO-älyläiset olivat val-
mistautuneet ottamaan tulevat fuk-
sit vastaan varaslähdön merkeissä
olutta grillailten. Allekirjoittanut
tosin oli paniikissaan jäädä koko
tapahtumasta pois, mutta lopulta
löysi itsensä aamuyön pimeinä
tunteina vanhempien opiskelijoi-

den keskuudesta viimeisenä pai-
kalla olevana fuksina. Tämän sekä
seuraavan virallisen ensimmäisen
tapaamisen jälkeen mopoa ei ole
näkynyt.

Ensimmäisen opiskeluvuoden alun
ei ainakaan voi sanoa olleen miten-
kään tylsä, sillä tekemistä on näin
jälkikäteen tarkasteltuna kertynyt
lähes joka viikolle eri tapahtumien
muodossa. Fukseja on houkutel-
tu (sekä toisinaan myös uhkailemalla
maaniteltu) mukaan niin kertsihen-
gailuun, uusien iltaan, fuksisau-
naan, fuksiristeilylle kuin moniin
muihinkin tapahtumiin unohta-
matta tietenkään fuksiaisia, joissa
ensimmäisen kerran puin päälleni
nuo ihanan kirkuvankeltaiset ha-
larit, joita on sen jälkeen kovasti
yritetty kuluttaa mm. tällä kertaa
Turussa järjestetyssä ATK-ytp:
ssä, jossa tietenkin oli ihan pakko
oikaista sen paikoittain kuraisen
mäen kautta... Fuksisitsit puoles-
taan oli tapahtuma, jossa muutamat
meistä fukseista olimme mukana
säheltämässä vanhojen jaloissa (ei
muuten tehnyt vähään aikaan mieli
pilkkoa yhtään ainoaa paprikaa!).
Sitsit olivat myös esimakua tule-
vista vuosijuhlista sekä etenkin

hyvä mahdollisuus tutustua aka-
teemisiin pöytäjuhlisiin käytösta-
poineen ja lauluineen. Käytöstavat
tosin saattoivat jossain vaiheessa
unohtua ja laulukin oli tietystä
pisteessä kaikkea muuta kuin kau-
nista, mutta laulamisen osalta olen
syksyn aikana tottunut siihen, että
ei sen ole niin väliksi meneekö lau-
lu sinne päinkään, kunhan vain on
mukana ja pitää hauskaa.

Mihin tämän kaiken jälkeen on
sitten päädytty? Ensi keväänä oli-
si tarkoitus ihan oikeasti opiskella
mutta syksyn aikana ainejärjestö-
toiminta alkoi vaikuttaa aina vain
mielenkiintoisemmalta, joten lo-
pulta altistuminen TKO-älylle ai-
heutti sen, että intouduin enemmän
ja vähemmän järjissäni hakeutu-
maan toimintaan mukaan. Vuoden
2005 aikana minut siis löytää niin
hallituksesta säättämästä kuin myös
pitämästä yllä kuria ja järjestystä
Gurulasta sekä siivoilemasta kert-
siä, joista molemmat ovat sattui-
neista syistä muodostuneet varsin
tutuiksi paikoiksi. Se jää nähtäväk-
si, mistä kaikesta vielä onnistun
itseni löytämään (todennäköisesti
taas paprikaa pilkkomasta), mutta
odotellaan mitä kaikkea kivaa ja
mukavaa TKO-älyn parissa tuleva
vuosi tuo tullessaan.

Tähän loppuun on vielä ihan pak-
ko laittaa eräältä tuntemattomalta
turkulaiselta fuksilta lähtöisin ole-
vat kommentit, joihin on näiden
kuukausien jälkeen vaikea olla yh-
tymättä: ”Miks te ootte tommosii?
Miks te ette voi olla normaaleja?
Te ootte ihan sairaita!” ;-)

* Irkissä lausuttua:

<miZa> mii^: haluutkos kirjoittaa
kahenpävä sisään jotain fukseilusta
ja uutena tko-äly aktiivina olost ja
odotuksista? ...ei mitään paineita,
mutta meill on sellanen kopla joka
tulee koputtelee karttujen kanssa
oven taa, jos... ;)

[19:49] <mii^> miZa: kahenpä-
vä!?

[19:49] <mii^> miks te ette voi olla
normaaleja

[19:49] <mii^> aaaapuuuuuuuu

[19:49] <ljmz> sen kun vaan pää-
see alkuun kirjottamisessa, niin se
kä aika nopeesti

[19:49] <mii^> no köhän se. mut
paineita...

[19:50] <mii^> uittu

Maria

